

Tadeusz Gajcy

Nad ranem

O nas

Niebo zmalale w łunie
na ciebie i na mnie czeka
jak kubek srebrny u studni
albo o zmierzchu twa ręka.
Gdy ognia porusza kaskiem
błyszczącym i białym jak puzon,
serce jak światło na maszcie
w piersi kołysze się puste.
Modlimy się dłonie łącząc
o pamięć otwartą jak pejzaż,
niech dźwiga nas dalej młodość,
choć z ognia, głodu, powietrza.
Kiedy ognista kropla
spłynie zachodem jak liściem,
niebo jak ścieżka ogrodu
wróci nas sercu i przyjmie.
Wtedy się luna tętniąca
pod brwią nieruchomą przyśni
i sen jak głęboki krajobraz
piorun otworzy tygrysi.

Od mego serca do twego
droga jak listek długa,
a przecież budzi nas echo
grając w nas jak kukulka:
ciebie o słowo za późno,
mnie o pół nuty za wcześniej,
więc w twarz ci patrząc jak w lustro
podwojony sam sobie jestem:

Wiewiórczy ogień mnie znaczył
i kropla żelaza lecąc
krzyżyk nad czołem jak dzwonek
wieszala, albo jak pieczęć,
abym dotknięty ogniem
dłonie zaciskał obie
jedną o młodość za późno,
drugą za wcześniej o wieczność.

I obłok, co się zatrzymał
we mnie jak w sennej rzece
albo w wieczornej roślinie
ciemność łagodną przedzie,
abym jak ryba świecąc
w powietrzu błdził i ustom
słowo dla ciebie -- zbyt wcześniej
podawał -- albo za późno.

Od mego ciała do twego
droga jak ręka prosta,
lecz ciągle dzieli nas echo
w sercu podwójnym i głosach,
bo dym, co niebo przybliżył
jak kogut nad snem moim pieje
o żalność twoją - za późno,
za wcześniej o moją nadzieję.

Ukochanej

Gdzie zgięty domem grajek smyczkiem
spod palców wartkich toczy ziemię
i niebo wielkie, nas malutkich,
uliczne drzewo szumi zwięźle.
Jesteśmy tutaj wychyleni
za każde słowo. Dłoń się zdarła
już od głaskania szorstkich trumien
i w oczach krzyż pozostał niemy.
I tak prowadzi nas już do snu
i tak nas uczy umierania
piosnka, co sływa po piorunie.

Nie zatrzymasz, nie usiłuj nawet.
Będzie toczył nas grajek czy kosmos;
dłoń za mała i serce za małe -
jedna miłość przytuli miłością.
Nam już dzisiaj ani łza, ni żal,
tylko rękę milczącą uczyć
jeszcze tkliwiej osypywać piach,
jeszcze mocniej nad krzyżami nucić,
nam już tylko milcząco rosnać
i pod iskrą śmiertelną stać,
gdy zawodzi, gdy tuli nas do snu
niebem grzmiącym i ziemią gorzką
wychylony w przerażenie świat.

Tą uliczką przywaloną głosem
smutnych skrzypiec i tramwaju
dzwonkiem
nie powróci do nas prężna wiosna,
a z nią uśmiech i słowo miłosne.

Stać będziemy pod ulicznym drzewem,
kiedy salwa znajoma nam porwie
pamięć dobrą o pogodnym niebie,
w którym nikły się jąkał skowronek.

Nam już teraz pod tym szumem zostać
słów nie szukać, wargę mocno zaciąć
i nas człowiek pożegna z miłością,
jak witamy się co dzień z rozpaczą.

Miłość bez jutra

Mój sen śmiertelny ciałem spełniasz
i słowem płochym w śnie poczętym:
puszysta włosów twoich perła
jak promień kragły w pościel
spływa,
gdzie dłoń pierzasta jak z igliwia
rozdziela cienie ciała od lęku.

Mówimy szeptem krwi łagodnej
słuchając w sobie: niech w nas
pływie,
niech niesie - światło jak w roślinie
prześwietli serc planety małe
i obudzimy się słuchając
szelestu chmur i grania wody.

Bo tyle tylko jest w nas ciepła,
co dłoń zdziwiona objąć zdoła,
i trwogi tyle, co zakrzepła
wyryje w twarzy łza jak z ognia,
i głosu w nas, co wydać może
w kielichu warg języka ostrze.

Niech płynie w nas - mówimy
jeszcze
ten szmer ciemności, póki księgę
obłoków wiatr przegina miękko.
Bo tyle tylko wiary w pieśni,
ile obrazu pod powieką
ziemi odbitej ostatecznie

